

Τόμος Β'.
ΑΡΙΘΜ. 41.

Συνδρομή, άρχομένη από 1. Ιανουαρίου και 1. Ιουλίου τμήτου έτους, εξαίτητος μόνον
και προκληρωθέντα: Πενταχού φράγκ. χρ. 10 ή μέτρ. 8.

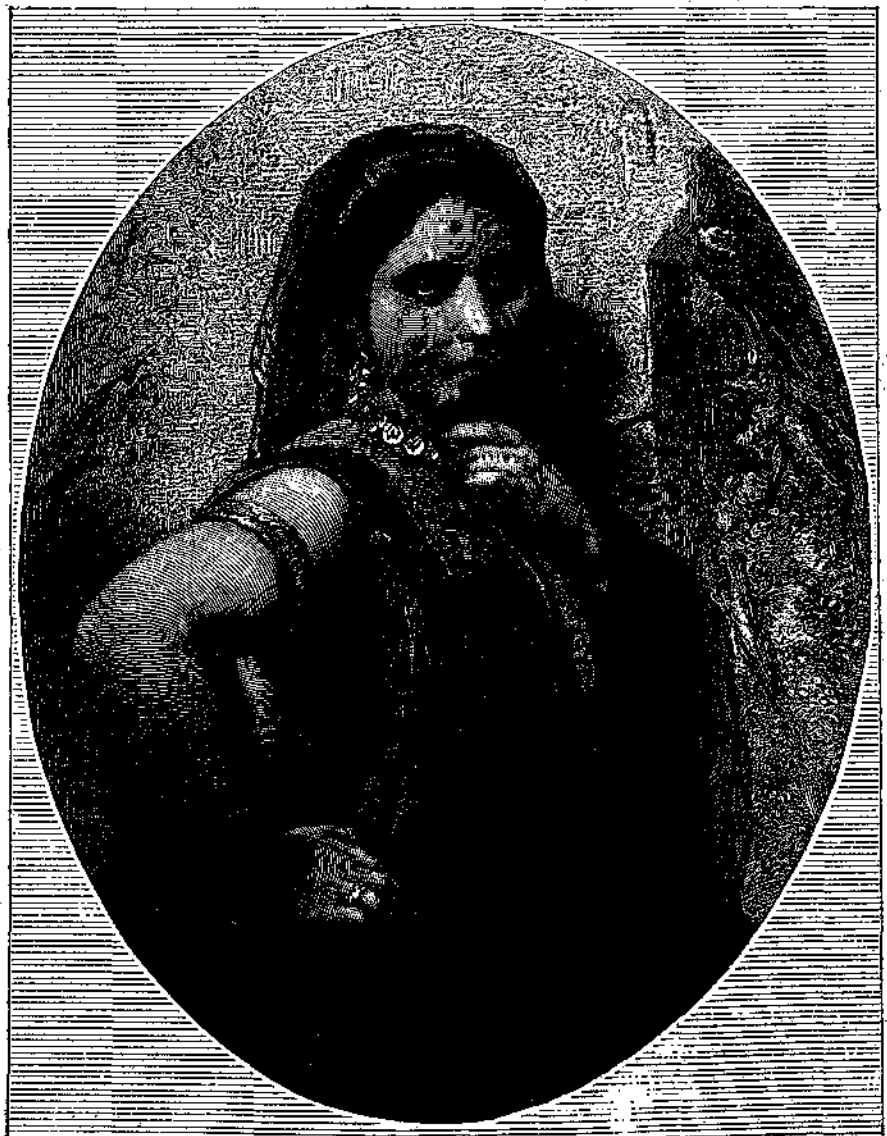
ΕΤΟΣ Β'.
τῆ 1/13. Σεπτεμβρίου 1886.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΜΒΟΛΙΚΩΝ ΠΤΗΝΩΝ.

(συνέχεια και τέλος).

Ομοίως προφητικήν σημασίαν ως σύμβολον μυστηριωδών δυνάμεων είχε και εξακόλουθεῖ έχων μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν και ὁ κόραξ. Κατά τὴν ἑλληνικήν ἀρχαιότητα ἦτον ἀφιερωμένος εἰς τὸν θεὸν τοῦ ὕπνου και ἵπτατο προπορευόμενος αὐτοῦ, ἐφαπλῶν ἐπὶ τῆς γῆς γαλήνην και νωσταγμόν. Ὁ δὲ Αἰλιανὸς λέγει: „ὁ κόραξ, ὄρνιν αὐτόν φασιν ἱερόν, και Ἀπόλλωνος ἀκόλουθον εἶναι λέγουσι ταῦτά τοι και μαντικοῖς συμβόλοις ἀγαθὸν ὁμολογοῦσι τὸν αὐτόν, και ὀττεύονται γε πρὸς τὴν ἐκείνου βοήν οἱ συνιέντες ὄρνιθων και ἔδρας και κλαγὰς και πτήσεις αὐτῶν ἢ κατὰ λαίαν χεῖρα ἢ κατὰ δεξιάν.“ Ἐν τῇ γερμανικῇ μυθολογίᾳ ἀναφέρεται ὁ Οὐδίνος έχων προφητικούς κόρακας, ἀλλ' ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις ἡ μαντικὴ δύναμις τῶν κοράκων προσέλαβε κακὴν σημασίαν, και τοῦτο ἴσως προῆλθεν ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ὑπὸ τοῦ Νῶε ἐκ τῆς Κιβωτοῦ ἐξαποσταλὸς κόραξ δὲν ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὸν κύριόν του, ἀλλ' ἐξηκολούθησεν ἐγώιστικῶς νὰ ἵπταται ὑπεράνω τῶν ὑδάτων, ἕως οὗ ταῦτα ἀπεξηρᾶνθησαν. Ἄλλ' ἢ περιστέρα ἀπ' ἐναντίας, ἐπανακάμφασα εἰς τὴν Κιβωτὸν και διὰ τοῦ κλάδου ἐλαίας εἰς τὸ ράμφος της ἀναγγείλασα, ὅτι ὁ Θεὸς ἀπέστρεψε τὴν ὀργὴν του ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, προσέβλεψεν εἰς ἑαυτὴν τὴν συμπάθειαν τῶν ὀπαδῶν τῆς Παλαιᾶς και Και-

ΚΛΕΙΩΝ. ΤΟΜΟΣ Β'.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗ ΚΑΛΩΝΗ.

τίας νομίζω, ότι, αντί των πολλάκις και εις αυτούς έτι τους πολυ μάλλον ήμων προηγμένους λαούς επιβλαβών αποδειχθέντων δημωδών τούτων πειραμάτων τής επιστήμης, δυνάμεθα πολυ ευκολώτερον και πολυ λυσιτελέστερον να διδάξωμεν τας διαφόρους τάξεις του ήμετέρου λαού ή, τι και αυτοι οι ευρωπαίοι επ' εσχάτων κατείδον ότι έπρεπεν αρχήθεν να πράξωσιν, ήτοι να οδηγήσωμεν αυτούς εις τον τρόπον και την μεθοδον, καθ' ήν να διαγινώσκωσι τας νοσογόνους και επιβλαβεις εις τον οργανισμόν των αφορμάς, πριν ή υποπέσωσιν εις αυτάς και αναγκασθώσιν ή να καταφύγωσιν εις τον λατрон, ή να ζητήσωσι, και πολλάκις ματαιως, συμβουλήν και σωτηριάν εκ των παρ' ήμιν δημωδών ιατρικών μεταφράσεων. Είπον την λέξιν „μεταφράσεων“ και ακουσίως ανεμνήσθην όπόσης βλάβης έγέγοντο πρόξενα τα πλείστα των κακώς μεταπεφρασμένων τούτων ξένων εκτρωμάτων, τα όποια φυσικώς δεν εινε δυνατόν να μεταφρασευθώσιν εις την ήμετέραν γήν δια λόγους, τους όποιους δεν εινε του προκειμένου να εκθέσω.

Διότι όλως διάφορος εινε ό σκοπος των γραμμών τούτων. Απευθύνονται δε ουχι προς πάσχοντας και νοσούντας, αλλά προς τους έχοντας παρά θεού το ιερόν καθήκον να επιτηρώσι και επιβλέπωσι την υγίειαν όντων ανηκόντων ουχι μόνον εις αυτούς, αλλά και εις την κοινωνίαν, και εις την πατρίδα. Δυστυχώς όπως έχουσι αυτης τα πράγματα, εινε αδύνατον να υπάρξη τακτικώς λειτουργούσα ιατρική στατιστική, ουδε στενή τις όπωσούν μεταξύ των ιατρών συναφεια και συνεννόησις, δι' ής να καθίσταται δυνατή ή εξεύρεσις των αιτιών τής επιτάσεως ή ύφέσεως νόσου τινός, ή ύπάρξεως θλιβερών τινων φαινομένων εν τή κοινωνία μας, τα όποια άλλως ουτε εξήγησιν ουτε θεραπείαν, προς το παρόν τουλάχιστον, επιδέχονται. Αλλ' εν τούτοις τις εκ των ήμετέρων ιατρών δύναται να καυχήθη, ότι δεν περιήλθεν απειράκις εις αδημονίαν και αγανάκτησιν, βλέπων προσαγομένου εμπροσθεν του παιδας, όστινες εκ μικρών αιτιών και εξ άμελείας των γονέων ή ουδεμιαν έλπίδα αναρρώσεως παρέχουσιν, ή ύπόσχονται καθ' όλον τον μέλλοντα και άχαριν βίον των να παραμείνωσι κυφοι και δυσειδώς παραμεμορφωμένοι; Διότι τα πλείστα και συχνότερα των παιδικών νοσημάτων ενεδρεύουσιν εν τοις τρυφεροίς όσσοίς αυτών, εκδηλούνται δε ως επι το πολυ ότε πλέον ή ίσως αυτών δεν διαφέρει πολυ τής εντελούς θυσίας του πάσχοντος.

Και όμως πόσα παιδιά θα είχαν και θα ετήρουν υγιή και άρμονικήν την κατασκευήν του σκελετού των, εαν εϋθύς εξ αρχής ανετρέφοντο με φρόνιμον προσοχήν και επιμέλειαν! Και πόσον ευκολος θα ήτο ή σωτηρία των αθώνων τούτων πλασμάτων δια τής τηρήσεως απλουστάτων κανόνων και παραγγελμάτων!

Διότι τί δυνάμεθα άλλο καλλίτερον να δώσωμεν εις το παιδίον παρά την υγίειαν; Τι άλλο ωραιότερον παρά σύμμετρον και ωραϊον σώμα; Όπως ό κηπουρός και ό δασονόμος χαιρει, βλέπων το ύπ' αυτού φυτευθέν δενδρύλλιον ταχέως και καλώς αναπτυσσόμενον, ουτω και ήμεις και πäs τις άνθρωπος ευχαριστείται όταν βλέπη εμπροσθεν του εϋμορφον, βωμάλιον και κανονικόν σώμα, διότι το τοιοϋτο άφ' ενός ικανοποιεί, τρόπον τινά, την καλαισθησίαν μας, και άφ' έτέρου μας πείθει, ότι ό σκελετός παρέχει στήριγμα εις τους μυώνας, δι' ών εκτελοϋμεν τας κινήσεις μας, και ως προφυλακτικόν έλυτρον περικλείει τα ευγενέστερα των όργάνων του σώματος.

Εις πολλάς χώρας και τόπους παρατηρούμεν, ότι τα

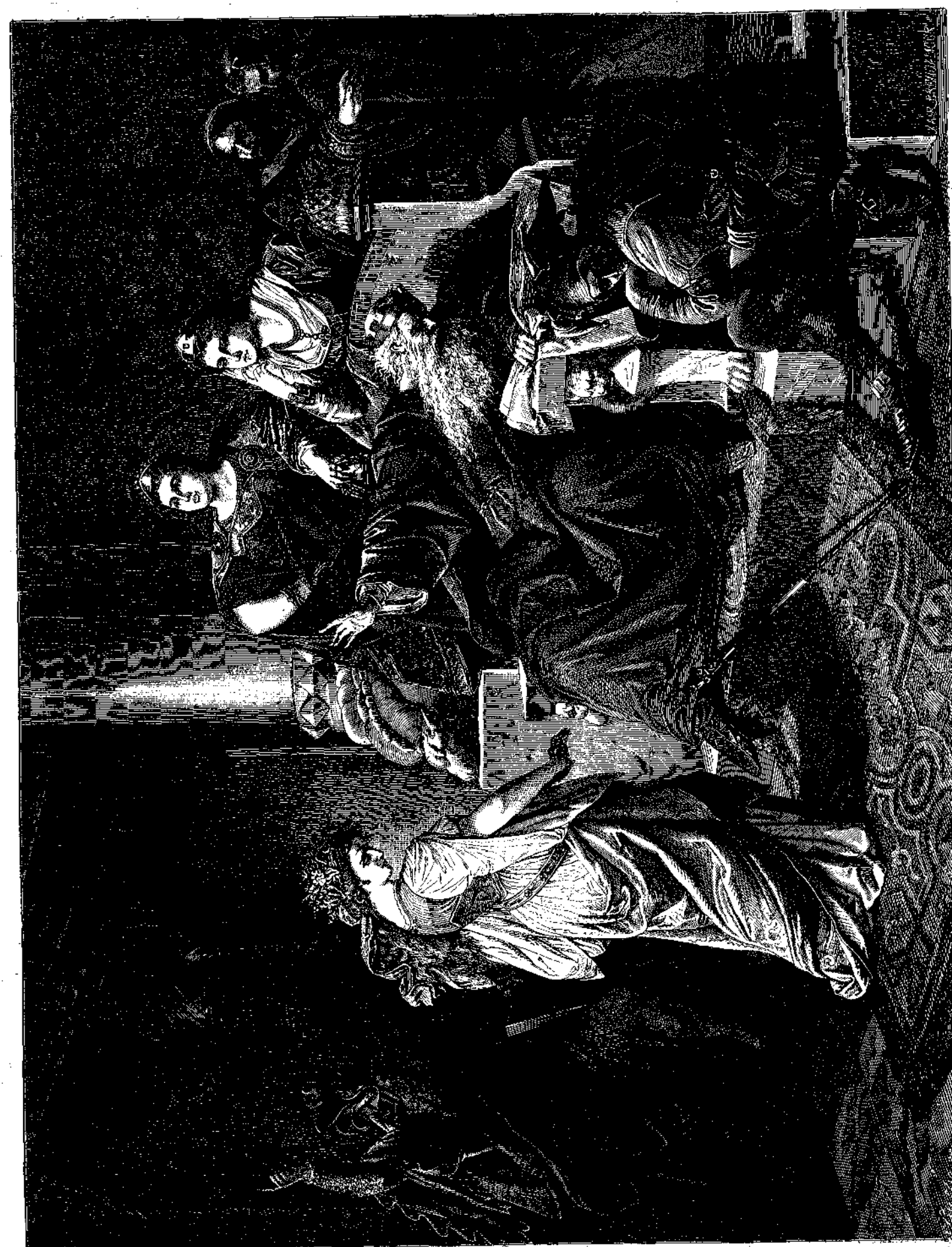
νοσήματα των όστών εινε πολυ συχνά, ότι επίσης συνηθέστερον αναφαινόνται εντός των πόλεων, όπου και πάλιν έχουσι τας κυριώτερας εδρας των εν ταις μάλλον ακαθάρτοις και πενυχραίς συνοικίαις, εν ή σπανιώτερον εύρίσκονται εις τας τάξεις τής ύψηλής κοινωνίας. Η πτωχεία λοιπόν εινε σπουδαίος αυτών παράγων και ειδη τινά επαγγελμάτων φαινόνται επιβοηθούντα την γέννησιν των νοσημάτων τούτων — πάντα ταϋτα όμως δεν δύναται ν' αποδείξωσι το εναντίον του ότι κατά την παιδικήν ήλικίαν ή φυσική ανατροφή και έπιμέλεια του σώματος θέτει την βάση τής καλής ή φαύλης ποιότητος των όστών.

Όλίγα μόνον εινε τα νοσήματα των όστών, τα αναφανόμενα βραδύτερον ή και κατ' αυτην άκόμη την πρεσβυτικήν ήλικίαν, τα πλείστα δε έχουσι την αρχήν των εκ τής παιδικής ήλικίας, εντεϋθεν δε πäs τις κατανοεί, ότι μόνον κατά την νεαράν ήλικίαν, καθ' ήν μορφούνται και διαπλάσσονται τα όστα, δυνάμεθα καρποφόρως και αποτελεσματικώς ν' αποτρέψωμεν τα πλείστα των σοβαρωτέρων του σκελετού νοσημάτων.

Διότι ενταϋθα περι δύο τινών κυρίως πρόκειται πραγμάτων, ήτοι περι τής ποιότητος και περι του σχήματος των όστών. Η ανάπτυξις του παιδικού σώματος τότε μόνον δύναται να ύπάρξη κανονική και τελεία, όταν ουτε ή χημική των όστών σύνθεσις ουτε ή κατασκευή αυτών διαταραχθή, όπερ εύκόλως ήμπορούμεν να το κατορθώσωμεν όδηγούμενοι εκ των παρατηρήσεων, τας όποιας παρακατιών θέλω αναφέρει. Πάντοτε όμως, χάριν παραδείγματος, πρέπει να έχωμεν πρό οφθαλμών την ανάπτυξιν του νεαρού δένδρου. Ο καλός σπόρος, το πρόσφορον έδαφος, αι ακτίνες του ήλιου και ή βροχή κατά την εϋθετον ώραν, τώ ύπόσχονται προκοπήν και υγίειαν, τώ την εξασφαλίζουν δε ή εγχαίρος περικοπή των παραφυάδων του και ή δια βάρβδων ύποστήριξις του τρυφερού κορμού, εως οϋ αποκτήση την δέουσαν στερεότητα και καταστή ικανόν ν' άμύνηται μόνον του κατά των θυελλών και των καταγίδων. Το ίδιον πάσχει και ό σκελετός του ανθρώπου. Η ανατομική του κατασκευή, ή ανάπτυξις του, ή χημική του σύνθεσις κατά την ανδρικήν ήλικίαν άπεπερατώθησαν και το σχήμα του μένει άμετάβλητον, ουτω δε μόνον κατά την νεαράν τς ήλικίαν δυνάμεθα να κατορθώσωμεν τι προς επιδιόρθωσιν ή βελτίωσιν αυτού.

Ανα πάσαν στιγμήν δυνάμεθα να ρίψωμεν εν βλέμμα εις το μαγειρείον, ή εις εν οιονδήποτε κρεπωπιλείον, και παρατηρούντες τα εκεί ύπάρχοντα διάφορα ειδη των όστών πειθόμεθα, ότι τα στοιχεία ταϋτα του ζωικού οργανισμού δεν εινε πανταχοϋ όμοιόμορφα και δεν έχουσι εις όλα τα μέρη των το γνωστόν λευκοκίτρινον χρώμα, ουδε την σκληρότητα του ελεφαντόδοντος, διότι διακρίνομεν επ' αυτού καθαρώς πρώτον μόν τον όλως συμπαγή και πυκνόν οστεϊνον φλοιόν, όστις αποτελεί την καθ' έαυτο όστεϊνην ούσίαν, έπειτα δε προς τα ενδον βλέπομεν την κοιλότητα του μυελού, περιβαλλομένην υπό άπειρων άβρών ασκών και φολίδων. Μεταξί λοιπόν του άγγειώδους τούτου πλέγματος, το όποιον φαίνεται προς το μέρος μόν του φλοιού όλονεν συμπυκνούμενον, προς το κέντρον δε μάλλον σπογγώδες και άραιόν, εϋρίσκομεν κατατεθειμένον τον μυελόν ένιαχοϋ μόν μάλλον άχρόλευκον και λιπάδη, άλλαχοϋ δε ερυθροβαφή και βριθοντα ιδιορρόθμων μυελωδών κυττάρων, εξ ών άργότερον μορφούνται και αναπτύσσονται ερυθρά αιματοσφαίρια.

Κατά τα άκρα των όστέων βλέπομεν τους περικαλύπτοντας αυτα κυανολεύκους και άπαλους χόνδρους, όστινες,

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΗΡ ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΩΝ ΤΗΝ ΘΥΓΑΤΡΑ ΤΟΥ ΚΟΡΩΛΙΑΝ

Κατά την εικόνα του Αβούστου φόν Χάγκε.

M 70

Ἄλλ' αἱ ωραϊόταται ἐκεῖναι ὄρειναι παρα τὸν Νέκαρ τοποθεσίας, οἱ λαμπροὶ παρὰ τὰς πύλεις λευκῶνες ἐπέδρασαν ἰδιαζόντως εἰς τὸ πνεῦμά του. Ἀνήρπασαν τὴν καρδίαν του καὶ κατὰ μικρὸν ἐπλήρωσαν αὐτὴν μετὰ γλυκείας εἰκόνας. Ὅταν πρῶταν τινὰ ἐξεκίνησεν ἀπὸ πόλεως τινος, ἄλλη τις εἰκὼν ὡς ἀμυδρὰ ὄπτασία ἔστη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐσκέφθη δ' ἀμέσως ὅτι εὐκόλως καὶ τὴν ἰδίαν ἀκόμη ἡμέραν ἠδύνατο νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν πηγὴν τῆς αἰφνιδίας ταύτης ἀναμνήσεώς του. — Ὁ Φρέβεν εἶχε ποτε ταξιδεύσει μετὰ συμπατριώτου τινός εἰς Γαλλίαν καὶ Ἀγγλίαν καὶ δὲν ἤργησε νὰ φιλιωθῇ μετὰ τὸν ἀπλῶς γινώσκον πρὶν συμπλωτῆρα. Δὲν ἤγγονε αὐτὸς, ὅσας ἐνθυμείτο τὴν παλαιὰν ἐκείνην φίλιαν, καὶ ὠμολόγει, ὅτι οὐχὶ συμφωνία χαρακτήρων ἔφερεν εἰς μέσον τὸν φιλικὸν ἐκείνον σύνδεσμον· διότι οὐχὶ σπανίως, ὡς γνωστὸν, συμβαίνει αἱ ἀντίθετοι ἀκριβῶς φύσεις ν' ἀγαπῶνται θερμότερον ἢ αἱ καθ' ἑαυτοὺς. Ὁ Βαρώνος Φάλδνερ ἦτον ὀλίγον ἀγροῖκος καὶ πολὺ ἀπαιδευτος, μάλιστα δὲ τὸ ταξιδεῖον ἐκείνο, ὁ πολυτάραχος δηλ. βίος δύο πρωτευουσῶν, οἱ τὰ Παρίσια καὶ τὸ Λονδῖνον εἶχον ὀλίγον ἐξευγενίσει καὶ ἐξημερώσει τὸ ἐξωτερικόν του. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦτον ἐξ ἐκείνων, οἵτινες, ἐπειδὴ ἐξ ἰδίας ἢ ξένης ἐνοχῆς καταφρονοῦσι τὴν ἀνάγνωσιν χρησίμων βιβλίων καὶ τὴν κτῆσιν ὑψηλοτέρων καὶ βαθυτέρων γνώσεων καὶ ἀνοῦνται τὴν δημιουργικὴν τῆς ἐπιστήμης δύναμιν, ἐξ ἀνάγκης πεῖθονται ἐπὶ τέλους, ὅτι εἶνε πρακτικοὶ ἄνθρωποι, δηλ. ὄντα, τὰ ὅποια φέρουσι τὰ πάντα ἐν ἑαυτοῖς καὶ αὐτὰ ἀκόμη, πρὸς ἐκμάθησιν τῶν ὁποίων οἱ ἄλλοι καταβάλλουσι παντοίους κόπους, καὶ νομίζουσιν, ὅτι αὐτοὶ ἐκ φύσεως εἶνε εἰδικοί εἰς τὰ τῆς γεωργίας, κτηνοτροφίας, οἰκιακῆς οικονομίας καὶ τῶν τοιούτων, καὶ ἐπομένως διάγουσιν ὡς ἐκ γενετῆς ἀγρονομοὶ καὶ οἰκονόμοι, οἱ ὅποιοι αὐτομάτως γνωρίζουσιν ὅτι οἱ ἄλλοι ζητοῦσιν εἰς τὰ βιβλία καὶ ἐκμανθάνουσιν ἀγρυπνοῦντες. Ὁ ἐγωϊσμὸς οὗτος τὸν καθίστα εὐτυχῆ, διότι δὲν ἐβλεπε βέβαια ἐπὶ ποίων ἀδυνάτων στήριγματῶν ἐβασίζετο ἢ σοφία του· ἀλλ' εὐτυχέστερος θὰ ἦτο πιθανῶς, ἂν ἢ φιλαυτία αὐτὴ περιορίζετο μόνον εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἐπιτήδευμα, ἀλλ' αὐτὸς τὴν ἔφερε παντοῦ καὶ πάντοτε μαζῇ, καὶ ὅπου ἐπήγαιεν ἐμοίραζε συμβουλὰς, χωρὶς αὐτὸς νὰ δεχθῇ ποτὲ καμμίαν, καὶ ἐθεώρει τὸν ἑαυτὸν του, πρᾶγμα τὸ ὅποῖον δὲν εἶπον ποτὲ οἱ ἄλλοι περὶ αὐτοῦ, γερὸ κεφάλι, καὶ δι' ὅλα ταῦτα ἦτον ἀφόρητος ἐν πάσῃ συναναστροφῇ καὶ σχέσει, καὶ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του πιθανῶς ἦτο μικρὸς τύραννος διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι ἦτο φοβερὰ γνωστικὸς καὶ πάντοτε εἶχε δίκαιον.

„Νᾶχη ἀρὰ γε ἀκόμη τὴν ἀποφθεγματικὴν ἐκείνην φράσιν του;“ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν μειδιῶν ὁ Φρέβεν, ἐκείνο τὸ ἀναπόφεικτον: „καλέ, ἐγὼ δὲν Σὲ τῶλεγα.“ „Ποσάκις, ὅταν ἀκόμη καὶ τὴν παραμικρὰν εὕρισκε κατὰ νοῦν πιθανότητα, ὅτι κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν οὕτως καὶ ὄχι ἄλλως, ποσάκις ἐλάβανε τὴν χεῖρά μου καὶ ἐφώναζε, μετὰ τὴν τοιαύτην ἢ ἄλλην τοῦ πράγματος ἐκβασίν: „ἀγαπητὲ Φρέβεν, πέε, καὶ μένε, δὲν τῶλεγα ἐγὼ πρὸ τεσσάρων ἀκόμη ἐβδομάδων, ὅτι ἔσθι θὰ κατανήσῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; διατί τότε δὲν με ἀκουσες;“ „Καὶ ὅταν ἐγὼ ἤλιου φαεινότερον τῷ ἀπεδείκνυον, ὅτι αὐτὸς κατὰ περιέργον σύμπτωσιν ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον ἔλεγε πρὸ τεσσάρων ἐβδομάδων, ἐκεῖνος κατ' οὐδένα τρόπον μετεπειθετο καὶ ἐγόγγυζε διὰ τὴν διχογνωμίαν μας ἐπὶ τρεῖς, τέσσαρας ἐβδομάδας.“

Ἦλπιζεν ὅμως, τοιαῦτα διαλογιζόμενος ὁ Φρέβεν, ὅτι πιθανῶς ἢ πεῖρα ἀφ' ἑνὸς τῶν πραγμάτων καὶ ἢ εὐεργετικῆ

ἀφ' ἑτέρου τῆς φύσεως ἐπενέργεια κατέστησαν φρονιμώτερον τὸν φίλον του. Ἐν μέσῳ θαλασσιότητος τοῦ Ρήνου κοιλάδος ἐκεῖνο τὸ ἀγροτικὸν κτήμα του. Ὅσον ἐπλησίαζε πρὸς τὰς ὄρειναις ἐκείναις τοποθεσίας, τόσον περισσότερον ἠγαλλετο ἡ καρδία τοῦ Φρέβεν ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν μεγαλοπρεπῶν ὄρεων καὶ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ, καὶ ἔλεγεν: „Ἀφεύκτως θὰ μετεβλήθῃ ὁ φίλος μου. Εἰς αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη γίνεται ὁ ἄνθρωπος γλυκὺς καὶ συμπαθῆς, καὶ ἀπολαύων τοιαύτην θέαν λησμονεῖ τις ὅτι ἔχει δίκαιον καὶ ὅταν πράγματι ἔχη, τὸ ὅποῖον πολὺ σπανίως συνέβαινε δυστυχῶς εἰς τὸν φίλον μου.“

X.

Πρὸς τὸ ἑσπέρας ἐφθασεν ὁ Φρέβεν εἰς τὸ κτήμα τοῦ παλαιοῦ φίλου του· παρέδωκε τὸν ἵππον του ἐκεῖ πρὸ τῆς οἰκίας του πρὸς ἕνα ὑπηρέτην, ἠρώτησεν αὐτὸν περὶ τοῦ κυρίου του καὶ παρεπέμφθη εἰς τὸν κῆπον. Εὐθὺς ἀνεγνώρισε μακρόθεν τὴν μορφήν καὶ τὴν φωνὴν τοῦ φίλου του, ὅστις ἐφαίνετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀπασχολημένος μετ' ἑνὸς γέροντος, σκαπτόντος παρὰ τὴν ρίζαν ἑνὸς δένδρου. Ἡ ἀσχολία μετεβάλλετο ἤδη εἰς φιλονεικίαν καὶ ὁ φίλος ἐφώνησε: „Καὶ ἑκατὸν ἀκόμη χρόνια νὰ πολεμᾷς ἔσθι, δὲν θὰ κάμῃς τίποτε! Τὸ δένδρον δὲν βγαίνει ἀλλῶς, παρὰ ὅπως ἐγὼ Σ' ἔλεγα! Ἐμπρὸς λοιπόν! Εἰς ὅλα τὰ πράγματα πρέπει κανεὶς νὰ συλλογιέται κουμμάτι, γνωστικὰ νὰ συλλογιέται! Ὁ ἐργάτης ἐφόρεσε στενάζων τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς του, ἐθεώρησε ἀπαξ ἔτι περίλυπος τὴν ὄρειαν μηλέαν καὶ ἤρχισε νὰ καταφέρῃ μετὰ πολλὴν του λύπην τὴν σκαπάνην εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ σκάψῃ. Ὁ δὲ βαρῶνος ἐσφόριζε θριαμβευτικῶς, κατόπιν ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐξόδου καὶ πρὸ αὐτοῦ εἶδεν ἄνθρωπον φιλοφρόνως αὐτῷ προσμεδιῶντα καὶ τὴν χεῖρα προτεινόντα. Τὸν ἐβλεπεν ἐκπληκτος καὶ δὲν ἤργησε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ: „Τί ἀγαπάτε;“

— „Πῶς; δὲν με γνωρίζεις λοιπὸν διόλου πλέον, Φάλδνερ;“ ὑπέλαβεν ὁ ξένος. „Ἐφυγεν ἀπὸ τὸν νοῦν Σου ἐδῶ εἰς τὸ φυτοκομεῖόν Σου τὸ Λονδῖνον καὶ τὰ Παρίσια.“

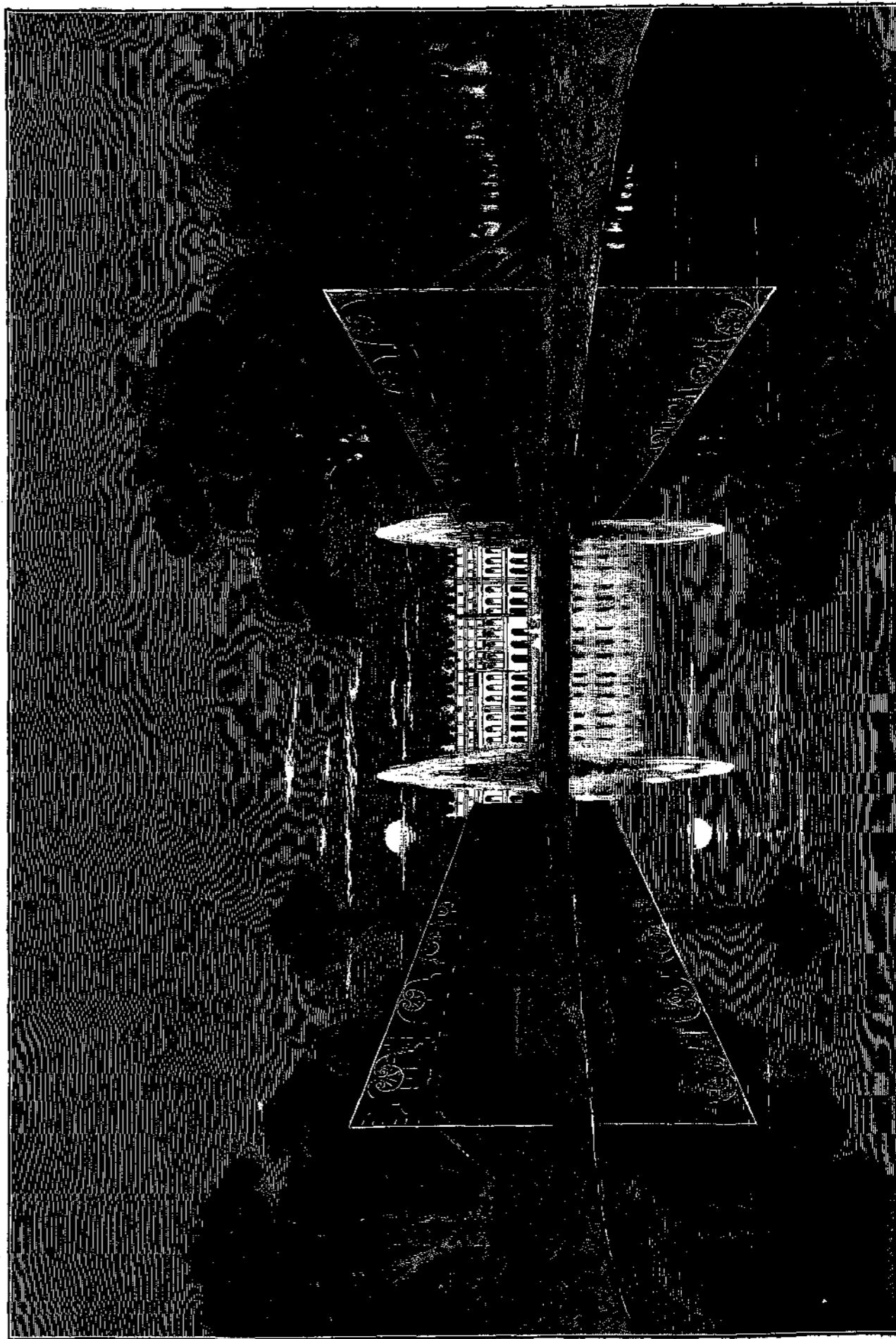
— „Καλὲ Φρέβεν, εἶνε δυνατόν; Εἶσαι Σὺ λοιπόν;“ ἀνέκραζεν ἐκεῖνος καὶ ἔσπευσε νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν φίλον του. „Ἀλλά, Θεέ μου! Θεέ μου! πόσον ἄλλαξες, καὶ μένε! φαίνεσαι τόσον ὠχρὸς καὶ λιγνός! Θὰ ἦνε ἀπ' τὸ πολὺ καθησὶ καὶ τὴν πολλὴν δουλειά. Σὲ ξέρω δά, δὲν ἀκούς ποτὲ Σου καμμιά συμβουλή, κανένα φρόνιμο λόγον, καὶ Σὲ το ἔλεγα πάντοτε, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα Σὲ βλέπτει.“

— „Αἶ, φίλε μου!“ ἀπήντησεν ὁ Φρέβεν, ἀκουσίως ἐπανεληθῶν ἤδη εἰς τοὺς περὶ τοῦ βαρῶνου καθ' ὅδον συλλογισμοὺς του καὶ οὐδόλως ξενιζόμενος διὰ τὴν φρασολογίαν ταύτην τῆς ὑποδοχῆς: „γὰρ συλλογίσου, φίλε μου, ὀλίγον δὲν μ' ἔλεγες πάντοτε ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι γιὰ νὰ γείνω γεωπόνος ἢ δασονόμος καὶ τὰ παρόμοια, καὶ ὅτι ἔπρεπε, κατὰ τοὺς λόγους Σου, νὰ τραπῶ μᾶλλον εἰς νομικὸν ἢ διπλωματικὸν τι στάδιον.“

— „Καὶ μένε Φρέβεν!“ εἶπεν ὁ βαρῶνος μετὰ διαφοροῦμενον μειδίαμα: „αἰωνίως θὰ πάσχῃς ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀδυνατὸν Σου μνημονικόν; Καλὲ, δὲν Σὲ τῶλεγα τότε, ὅτι . . .“

— „Καλά! ἔχεις δίκαιον! δὲν θὰ μαλώσουμε τώρα!“ ὑπέλαβεν διακόπτων αὐτὸν ὁ ξένος: „ἔλα τώρα νὰ μιλήσουμε τίποτε φρονιμώτερο. Πῶς τὰ πηγες λοιπόν, ἀφότου ἐχωρισθῆμεν τότε; πῶς ζῆς;“

Ὁ βαρῶνος διέταξε νὰ φέρωσιν οἶνον. Ἐκάθισαν ἐκεῖ ὑπὸ μίαν ἀναδενδράδα καὶ ἤρχισεν αὐτὸς νὰ διηγῆται περ

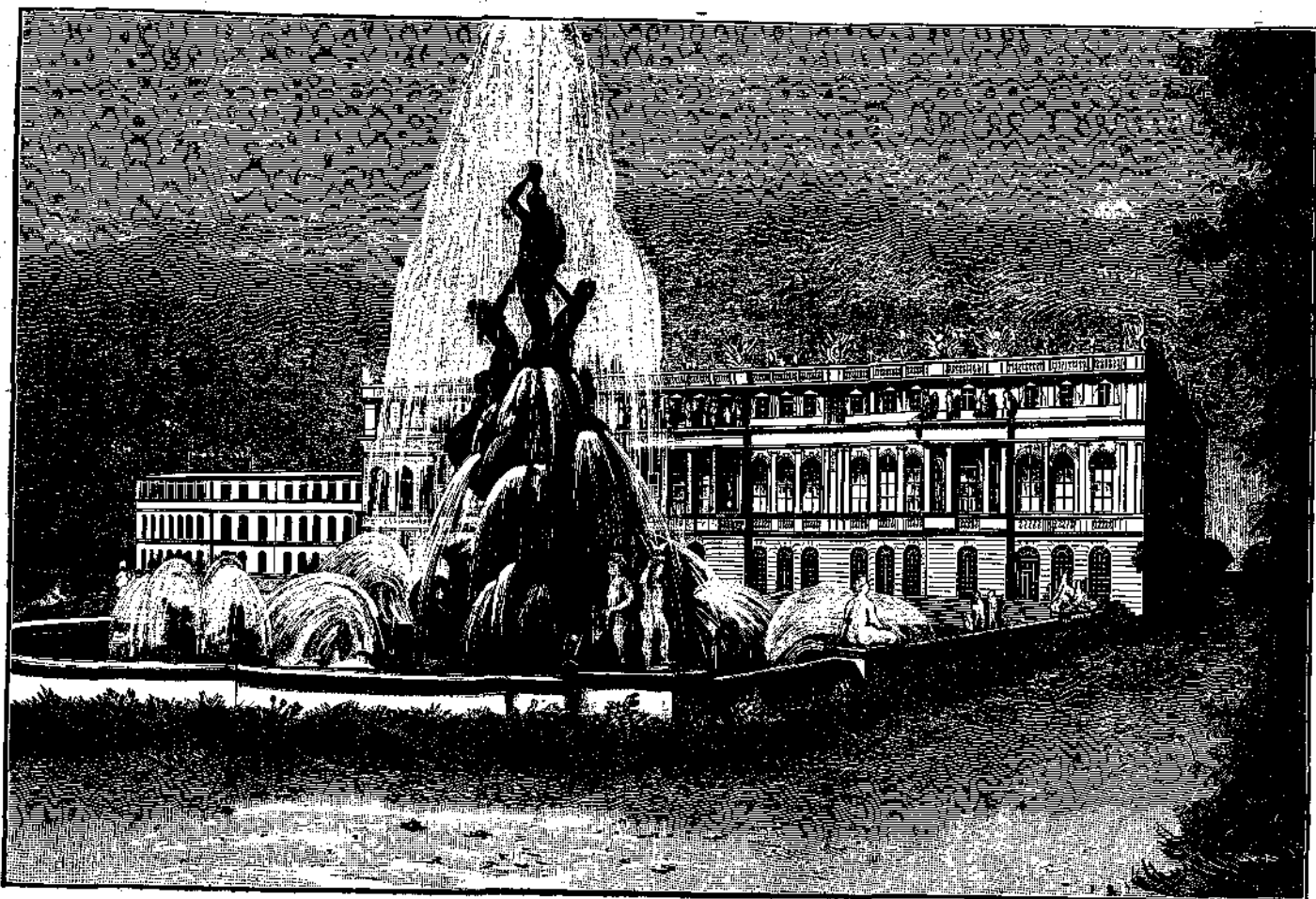
ΑΙ ΕΠΑΥΛΕΙΣ ΛΟΥΔΟΒΙΟΥ ΤΟΥ Β. ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ.

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω τίτλου ἀμέσως ἐννοοῦσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται, ὅτι ἐνταῦθα πρόκειται περὶ τῶν θαυμασίων ἐκείνων καὶ πολυθρῦλων ἀνακτόρων τοῦ αὐτοῦ τῆς Βαυαρίας ἡγεμόνος, χάριν τῶν ὁποίων ἐδαπανήθησαν ἀπειράριθμοι θησαυροὶ καὶ ὧν ἡ λάμψις καὶ μεγαλοπρέπεια εἶνε ἡ μόνη ἐκδήλωσις τοῦ μυστηριώδους πάθους μιᾶς βασιλικῆς ὑπάρξεως.

Προτιθέμεθα δὲ συστηματικῶς νὰ δημοσιεύσωμεν ἐν

τῶν περικυκλούντων, αὐτὰ πυκνῶν δένδρων. Ἡ μία τῶν οἰκοδομῶν τούτων εἶνε τὸ ἄλλοτε κοινόβιον Χερρενχίμενσε, τὸ δὲ ἕτερον, μᾶλλον ἐπίμηκες, εἶνε ἡ πολυθρῦλος ἐπαυλις Ἰνσελσλὸς τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου.

Ὁ θέλων νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὸ θαυμαστὸν τοῦτο ἀνάκτορον, διακόπτει ἐνταῦθα τὸ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ταξίδιον καὶ λαμβάνων θέσιν ἐντος λεωφορείου φθάνει ἐντος ὀλίγων λεπτῶν παρὰ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης, ὅπου ἐπιβι-

Ἡ ΔΥΤΙΚΗ ΠΡΟΣΩΠΙΑ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΠΙΔΑΚΟΣ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ.

συνεχίει τα μεγαλοπρεπέστερα καὶ πολυτελέστερα ἐνδιατήματα τοῦ Λουδοβίκου, ἀρχόμενοι τὴν σήμερον ἀπο τοῦ ἀνακτόρου, τοῦ κειμένου ἐπὶ τῆς νήσου Χέρρενβεργτ, οὗτινος καὶ παραθέτομεν ἀμέσως ἀνωτέρω ἐν εἰκόνι τὴν δυτικὴν πλευρὰν μετα τοῦ „Πίδακος τῆς Τύχης“.

Ὁ ἀπο Μονάχου εἰς Σαλτσβούργον ταξιδεύων ξένος, ἀφ' οὗ παρέλθῃ τὸν σταθμὸν τοῦ Ἐντορφ, βλέπει αἰφνης ἐμπροσθέν του ἐξαπλωμένην εὐρείαν καὶ μεγαλοπρεπῆ τοποθεσίαν. Μακρὰν εἰς τὸν ὀρίζοντα ἐκτείνονται αἱ Ἄλπεις, ἀντανακλώμεναι εἰς τὰ ἀργυρόχροα ὕδατα τῆς λίμνης Χίμσε, ἧς τα κύματα θραύονται εἰς τὰ ἐπιχώματα τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς. Πολλὰ μικρὰ νῆσοι καὶ λωρίδες στεναὶ γῆς, σκεπαζόμεναι ὑπὸ πυκνῶν δασῶν, ἀναδύονται πολλαχῶς ἐκ τῆς εὐρείας καὶ ἀπαστραπτούσης τῶν ὑδάτων ἐπιφανείας. Ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐξ αὐτῶν φαίνονται μακρόθεν ἤδη δύο εὐμεγέθη οἰκοδομήματα, ὧν τὰ ὑψηλὰ τεῖχη προεξέχουσι

βάζεται εἰς μικρὸν ἀτμόπλοιο. Εἰς μικρὰν ἐντεῦθεν ἀπόστασιν διακρίνει δύο εἰς τὸ βάθος τῆς λίμνης ἐκτεινομένης ἀποβάθρας, αἵτινες εἶχον κτισθῆ κατ' ἡν ἐποχὴν ὑποδομεῖτο τὸ βασιλικὸν ἀνάκτορον. Τότε, δηλαδή, πρὸ ὀλίγων ἔτι ἐτῶν, ἐβλεπέ τις ἐδῶ ἀναριθμήτους ἀνθρώπων χεῖρας νυχθημερὸν ἐργαζομένας καὶ ἀδιακόπως πληρούσας μεγάλα μεταφορικὰ ἀτμόπλοια διὰ κιβωτίων, ἐν οἷς ὑπῆρχον κεκλεισμένα τὰ βαρυτιμότερα τῶν προϊόντων τῆς καλλιτεχνικῆς βιομηχανίας, τότε ἐφέροντο διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης κατ' ἐκδοσὴν θησαυροί, ἔχοντες ἀξίαν πολλῶν ἑκατομμυρίων ὧν ἀγνοεῖται εἰς τί ποία ἔσται ἡ τύχη.

Τὸ μικρὸν ἀτμόπλοιον διασχίζει τὰ ἤδη βυτιδοῦμενα κύματα, διότι δυσμῶθεν ὑπὲρ τους δασώδεις λόφους ἀρχίζει τὴν στιγμὴν ταύτην νὰ ὑψοῦται μέγα καὶ σκοτεινὸν νέφος. Ἄλλ' ἐπὶ τῆς μυθώδους νήσου βλέπομεν λαμπυρίζοντας μυστηριώδεις χρυσοῦς σπινθῆρας καὶ πρὶν ἢ ὁ ἀνεμὸς προ-

φθάσῃ νὰ ἐξαγρώσῃ τὰ λιμναῖα κύματα, ἔχομεν καιρὸν νὰ θαυμάσωμεν ἄλλην τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς προ τῶν ἐξεστηκῶτων ὀφθαλμῶν μας εἰκόνας.

Κατὰ πρῶτον βλέπομεν τὴν κυρίαν πρόσοφιν τοῦ βασιλικοῦ μεγάρου, εἰς τα πλευρὰ τοῦ ὁποίου ἐκτείνονται „οἱ κῆποι τῆς Αἰητοῦς“, χωρίζομενοι εἰς τὸ μέσον ὑπὸ πλατείας διώρυγος, σκαφείσης ἀπὸ τῆς λίμνης μέχρι τοῦ ἡγεμονικοῦ ἐνδιατήματος.

Ἐκ τοῦ ἀτμόπλοιοῦ κατ' εὐθείαν βλέπομεν τὴν διώρυγα ταύτην καὶ τὰ ὑψηλὰ δρόφακτα, τα περιβάλλοντα αὐτήν, ὡς καὶ τὴν εἰς τὰ ὕδατα ἀντανακλωμένην εἰκόνα τοῦ παλατίου καὶ τῶν περὶ αὐτὸ ὑψικρόφων δένδρων (σελ. 265) Ἐν τούτοις στιγμᾶς τινὰς μόνον ἀπολαμβάνομεν τὴν θέαν ταύτην καὶ μετ' ὀλίγον παρακάμφαντες τὸ χθαμαλὸν ἀκρωτήριον βλέπομεν ἐμπροσθέν μας, σχεδὸν ἐπὶ τῶν ὑδάτων, μικρὸν παρεκκλήσιον καὶ ἐγγὺς αὐτοῦ ἀποβάθραν. Ἀποβιβάζομεθα λοιπὸν καὶ ἀναβαίνομεν τὸν μικρὸν λόφον, κατευ-

θυόμενοι πρὸς τὸ ἕτερον ἐπὶ τῆς νήσου οἰκοδόμημα, τὸ κοινόβιον. Τὸ κτίριον τοῦτο δὲν φέρει πλέον ἐφ' ἑαυτοῦ σημεῖόν τι μαρτυροῦν τὴν γηραιάν του ἡλικίαν, μόνον δὲ παραδόσεις ἀόριστοι λέγουσιν, ὅτι τὸ μοναστήριον τοῦτο ἤκμαζε καὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς Καρολιγγεῖου δυναστείας ὑπὸ τὸ σκήπτρον τῶν ἀρχαίων δουκῶν τῆς Βαυαρίας. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς παρουσίας ἑκατονταετηρίδος τὸ μοναστήριον τοῦτο ἐκλείσθη, ἐπωλήθη δὲ τὸ κτίριον ἀντὶ εὐτελοῦς τιμῆς καὶ ἡ ἐκκλησία του μετετράπη εἰς . . . ζυθοποιεῖον. Τὰ πνεύματα τῶν ἀγαθῶν μοναχῶν δὲν ἐξωργίσθησαν ἐπὶ τῆ βεβηλώσει ταύτῃ τοῦ ἱεροῦ τόπου, ἀλλὰ μόνον ἀφήκαν τὰ ἴχνη τῆς δραστηριότητος καὶ ἐνεργείας των εἰς τὰ λευκὰ καὶ ὑψηλὰ τεῖχη, εἰς τὰ ἐκλεκτὰ καὶ ὀπωροφόρα δένδρα, ὧν βρῖθει ὁ περὶ τὴν μονὴν ἀπέραντος κήπος, ὅπου οἱ ἡγούμενοι ἐπεριδιάβαζον τὴν μεσημβριανὴν καὶ ἀνεπαύοντο ἀπὸ τοῦ καμάτου τῶν προσευχῶν καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑμῶν.

(ἔπειτα συνέχεια.)

1. ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗ ΩΡΑΙΟΤΗΣ. Αἱ ἡμᾶς τοῖς Ἀνατολίταις δὲν εἶνε τι βεβαίως σπάνιον ἢ θεὰ ἐγγωρίου ὠραιότητος οὐδὲ δύσκολος ἡ ἐκτίμησις αὐτῆς, δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ ἐν Ἑυρώπῃ, ὅπου ἡ ἀπόστασις καὶ ἡ κλιματικὴ ἐν ταῖς φυσιογνωμίαις διαφορὰ παραλλάττουσιν ἐξ ἀνάγκης καὶ τὰς περὶ κάλλους κρίσεις τῶν ἀνθρώπων. Ἀφ' ἧς μάλιστα ἐποχῆς ὁ ἥρωες τῆς συγχρόνου γερμανικῆς μυθιστοριογραφίας καὶ ἀριστος αἰγυπτολόγος Γεώργιος Ἐβερς διὰ σειράς καλλιῶντων ἔργων ἐνέπνευσε ζῶην εἰς τὸν ἀρχαῖστον τῆς Αἰγύπτου πολιτισμὸν καὶ διήγειρε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κόσμου πρὸς αὐτόν, κατέστη πλέον ζήτημα τῆς ἡμέρας ἡ γνώσις τῆς διαίτης καὶ τοῦ εἶδους αὐτῶν τῶν συγχρόνων τῆς χώρας τῶν Φαραῶ κατοίκων. Παρεθέσαμεν καὶ ἡμεῖς τὴν εἰκόνα τῆς Αἰγυπτίας, ἧς κρινεταί ἐνταῦθα ὡς τελεία τῶν μερῶν μας ὠραιότης.

2. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΠΡ ΑΠΟΠΕΜΠΩΝ ΤΗΝ ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗΑΙΑΝ. — Πολλὰ καὶ ἀξιόλογοι εἰκόνας ἐγράψαν ὑπὸ διαφόρων ἐπισήμων ζωγράφων ἐμπνευσθέντων ἐκ τῆς βασιλικῆς ταύτης τῶν τραγῳδιῶν τοῦ Σαιξπήρου, ἐν ἧ ὁ ποιητὴς παριστάνει τέκνα ἐπαναστατοῦντα κατὰ τῶν γονέων, γονεῖς ἀπαρνούμενους τὰ τέκνα των, συζύγους ἀπατόντας τὰς συζύγους των καὶ ἀδελφοὺς βόφοντας τὰς χεῖρας των εἰς ἀδελφικὸν αἷμα.

Μίαν τῶν εἰκόνων τούτων, γραφεῖσαν ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου φὸν Χαϊκελ, καὶ παριστάνουσαν τὴν στιγμὴν τῆς ἀποκλιρωσεως τῆς Κορδηλίας, δημοσιεύομεν ἐν τῇ παρόντι φυλλαδίῳ τῆς „Κλειῶς“ (ἐν σελ. 261).

Πολλοὶ καὶ πρὸ πάντων ὁ Γκαϊτε ἐψέξαν τὸν ποιητὴν διὰ τὴν περίφημον ταύτην προειραγωγικὴν σκηνὴν τοῦ δράματος. Ὁ βασιλεὺς Αἰρ ἀπεφάσισε νὰ διανεύμῃ τὸ κράτος του εἰς τὰς τρεῖς του θυγατέρας, ἐν μέσῳ δὲ τούτων καὶ τῶν συζύγων τῶν δύο πρεσβυτέρων, τῶν δουκῶν τῆς Κορνουαλίας καὶ τῆς Ἀλβανίας, καθήκει ἤδη ἐν τῇ βασιλικῇ αἰθούσῃ ἐπὶ λιθίνης ἔδρας, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ ἐπίσημος τὴν διανομὴν. Παρόντες εἶνε ἐπίσης καὶ ὁ κόμης Κέντ καὶ ὁ ἀείποτε συνοδεύων τὸν βασιλεῖα γελωτοποιεῖ. Ὁ Αἰρ διατάσσει τὰς θυγατέρας του νὰ ἐκφράσωσι διὰ λέξεων τὴν πρὸς αὐτὸν στοργὴν των, ἵνα κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως μιᾶς ἐκάστης διαμοιρῶσθαι μεταξὺ των τὸ βασίλειον. Αἱ δύο πρεσβύτεραι ἀδελφαὶ σπεύδουσι διὰ πομπῶδων καὶ προσηγορημένων μύλων ἐκφράσεων νὰ παραστήσωσι τὰ ζωηρὰ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης αἰσθημάτων των, ἡ Κορδηλία ὅμως δὲν εὐρίσκει λόγους, δι' ὧν νὰ κερδήσῃ τὸ πλουσιώτερον τριτημῆριον τοῦ βασιλείου. Αὐτὴ δὲν ἠμπορεῖ νὰ „φέρῃ τὴν καρδίαν τῆς ἐπὶ τῶν χειλέων“, διότι ἡ ἀληθὴς ἀγάπη καὶ στοργὴ ἀγορεῖ πομπώδεις λόγους. Ἡ Κορδηλία σιωπᾷ. Ὁ Αἰρ ὅμως, ἀρχίζων ἤδη νὰ ὀργίζεται, τὴν βιάζει νὰ ὁμιλήσῃ. Τότε συνάπτεται μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἀφρονος πατρὸς του ὁ ἔξης διάλογος:

Κορδηλία. Ἀγαπητέ μου πάτερ, σὺ μ' ἐγέννησες, με ἔθρεψες, με

ἠγάπησες, καὶ ἐγὼ, κατὰ καθήκον, ανταποκρίνομαι εἰς τὴν εὐεργεσίαν ταύτην, ἐν ᾧ σὲ ὑπακούω, σὲ ἀγαπῶ καὶ σὲ σέβομαι. Διὰ τί δίδεις εἰς τὰς ἀδελφάς μου ἄνδρας, ἀφ' οὗ, καθὼς λέγουσιν, μόνον ἐσένα ἀγαποῦν; Ἐάν ποτε ὑπανδρευθῶ, δ' ἀκολούθῃσω τὸν ἄνδρα, εἰς τὸν ὅποιον δὰ δώσω τὸν ὄρκον μου, καὶ δὲ μοιρῶσω μεταξὺ αὐτοῦ καὶ σοῦ τὴν στικίον μου, τὴν ἀγάπην μου καὶ τὰ καθήκοντα μου. Βέβαια, ἐγὼ ποτε δὲν δὰ συζευθῶ, καθὼς αἱ ἀδελφαὶ μου, διὰ ν' ἀγαπῶ μόνον τὸν πατέρα μου.

Αἰρ. Καὶ αὐτὰ τὰ λέγει ἡ καρδιά σου;

Κορδηλία. Μάλιστα, πάτερ μου.

Αἰρ. Τόσον νέα καὶ τόσον ἀστοργος;

Κορδηλία. Νέα, πάτερ μου, καὶ φιλαλήθης.

Αἰρ. Ἔστω. Πάρε λοιπὸν ὡς πρόβα τὴν ἀλήθειάν σου, διότι, μὰ τὰς ἀγίας τοῦ ἡλίου ἀντίνας, μὰ τὸ φῶς τῆς σελήνης καὶ τὸ σκότος τῆς νυκτός, μὰ τὰς δυνάμεις τὰς κινούσας διούς τους πλανήτας, κηρύττω ἐδῶ τὸν ἑαυτὸν μου ἐλευθέρων τῶν πατρικῶν χρεῶν μου, ἀποσιώω διούς τοῖς πρὸς σὲ δεσμοὺς τοῦ αἵματός μου καὶ ἀπὸ τούδης σὲ θεωρῶ αἰωνίως ἐξένον πρὸς ἐμὲ καὶ πρὸς τὸ στέβός μου. Ὁ ἄρχος καὶ αἰμοβόρος Σκιδνός, ὅστις διὰ νὰ κορέσῃ τὴν ἀπληστίαν του τὰ ἴδια του τέκνα καταβροχθίζει, μοι εἶνε προσφιλέστερος καὶ συμπαιθέστερος παρὰ σὺ, τὸ ἄλλοτε παιδίον μου.

Κέντ. Ὁ βασιλεῦ!

Ἡ παρέμβασις αὐτῆ τοῦ Κέντ ἀποτυπώνει ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν, ἣν παριστάνει ζωηρότατα ἡ ἡμέτερα εἰκὼν. Ἐν τῇ ἔργῳ τούτῳ τοῦ Χαϊκελ βλέπομεν πανταχοῦ, εἰς ἕλας τὰς γραμμὰς τὴν ἁρμονίαν, τὸ μεγαλεῖον καὶ πρὸ πάντων τὸν ἐμβριθῆ καὶ εὐστοχὸν χαρακτηρισμὸν τῶν διαφόρων προσώπων. Ἰδοὺ ἐμπροσθέν μας ἔχομεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ τὸν δεσποτικὸν καὶ ἐκκεντρικὸν, δέξυλον καὶ ὀργίλον, κατὰ βάθος ὅμως ἀγαθὸν καὶ μεγαλόφυχον βασιλεῖα Αἰρ, τὸν γίγαντα τοῦτον τῆς ἀγρίας καὶ ἀξέστου ἐποχῆς του, πρὸ ὁποῦ „ἐτρεμον οἱ ἐπήκοοι, δόσεις ἐξηγγυοῦντο οἱ ὀφθαλμοὶ του“. Ὅπισθεν του ἴστανται αἱ δύο πρεσβύτεραι ἀδελφαί, ἡ πρώτη μὲ τὴν μεγάλην κεφαλὴν καὶ τὸ ἀνδρικὸν τῆς ἦδος, ἐν ᾧ διαφαίνεται διη τῆς ἡ ἀπάθεια, τὸ ἀερόμητόν της, ἡ σκληρότης καὶ φιληδονία της, ἡ δὲ παρ' αὐτὴν νεωτερία φαίνεται μίλλον ἄβρα, κακοῦτης ὅμως καὶ παιδικῆς, νοηλῆς καὶ περιωρισμένης, μὲ καρδίαν ὑποῦλον καὶ ἀνεξαρτήστον, τὴν ὁποίαν ὅμως ὁ ἀγαθὸς Αἰρ νομίζει, ὅτι ἀνατομικῶς τὴν ἔχει διωλίσει. Ἀπέναντι τῶν δύο τούτων ἴστανται ἐν πλήρει ἀντιθέσει ἡ γλυκεῖα καὶ τρυφερὰ Κορδηλία, ἀπαύγασμα τῆς ἀσωτήτος καὶ τῆς παρθενίας, εἰκὼν ἀπαράμιλλος τελείας γυναικείας καλλονῆς. Καὶ ὅμως μετ' ὀπίσης λεπτότητος καὶ εὐφύτας κατωφύσεων ὁ ζωγράφος νὰ τῇ ἀποδώσῃ καὶ τὴν ἀπόχρωσιν χαρακτηριστικῆς τινος, ὅστις ἀνεπάρκων κατὰ τὸ φαινόμενον πρὸς τὴν φύσιν της, συμφωνεῖ κατ' ὀλοκληρίαν πρὸς τὸν χαρακτήρα τῆς οὐιογενείας της! Ἐν τῇ γάλακτι τῆς πραείας αὐτῆς ψυχῆς ὑπάρχει ἀναμειγμένη καὶ μίαν σταγὼν

νική, αγγλική, γαλλική, ιταλική και αραβική και ἄποσταλῶσι μέχρι τῆς 30. Ἰουνίου 1888. Ἰδοὺ στάδιον ἐντίμου δόξης δια τούς παρ' ἡμῶν τρεῖς, τέσσαρας κρατίστους ἀραβιστάς.

Τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἐξητάσθη ἤδη φυσιολογικῶς καὶ χημικῶς, εὐρέθησαν δὲ ὡς ἔγγιστα διὰ τὰ ἀποτελοῦντα αὐτὸ στοιχεῖα. Ἐσχάτως ὁ ἡμέτερος ὀργανισμὸς ὑπεβλήθη πάλιν εἰς ἔρευναν καὶ δι' αὐτῆς ἐξηκριβώθη, ὅτι συνίσταται ἐκ 18 ἀπλῶν στοιχείων, ὧν τὰ μὲν πέντε εἶνε ἀέρια, τὰ δὲ ὀκτὼ στερεά. Τὸ κυριώτερον συστατικὸν αὐτοῦ εἶνε τὸ ὀξυγόνον, εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν συμπεπικνωμένον, διέτι εἰς κανονικῶς ἀν-

θρώπος, ζυγίζων 70 χιλιόγραμμα, περιέχει 44 χιλιόγραμμα ὀξυγόνου, τὰ ἑποῖα ἐλευθέρᾳ ἀφιέμενα ἤθειλον καταλάβει χῶρον 28 κυβικῶν μέτρων. Ἐκτός τοῦ ὀξυγόνου τὸ ἀνθρώπινον σῶμα κρύπτει ἐν ἑαυτῷ καὶ ἑπτὰ χιλιόγραμμα ὑδρογόνου, τὰ ὅποια ἐν ἐλευθέρᾳ καταστάσει θὰ ἐπλήρουν χῶρον 80 κυβικῶν μέτρων. Τὰ λοιπὰ τρία ἀέρια εἶνε τὸ ἄζωτον (1,72 χιλιόγραμμα), τὸ χλωρίον (O₂ τοῦ χιλιόγραμμου) καὶ τὸ φθόριον (I₀, τοῦ χιλιόγραμμου). Στερεὰς δὲ οὐσίας περιέχει ὁ ἀνθρώπος 22 χιλιόγραμμα ἄνθρακος, 800 γράμμαμα φωσφόρου, 100 γράμμαμα θείου, 1,750 γράμμαμα ἀσβεστίου, 80 γράμμαμα ποτασίου, 70 γράμμαμα σοδίου, 50 γράμμαμα μαγνησίας καὶ 45 γράμμαμα σιδήρου.

Η ΑΝΕΞΑΝΤΛΗΤΟΣ ΦΙΑΛΗ.

Πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν θὰ παρευρέθησαν ἴσως εἰς συναναστροφάς, ὅπου ἐπιτήθειοι ταχυδακτυλοῦργοι διὰ τῶν διαφορῶν καὶ πολυτάκτικων ἐπισημάτων τῶν ἐκίνησαν εἰς ἰσὴρὰν ἐκπληξὴν διὰ τὸς παρεστάτας. Τοιοῦτόν τι τέχνασμα παριστάνει καὶ ἡ ἐν εἰκόνι παρατιθέμενη ἐνταῦθα ἀνεξάντλητος φιάλη, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ ταχυδακτυλοῦργος, ἀφ' οὗ πληρώσῃ οὐκ ὀλίγα ποτήρια οἴνου, χέη διάφορα ἄλλα πνευματώδη ποτὰ καὶ τὰ προσφέρει εἰς τὸ δημόσιον, οὕτως ὡςτε πρᾶγματι ἀναγίσκεται τίς νὰ πιστεύσῃ, ὅτι τὸ περιεχόμενον τῆς φιάλης ποτὲ δὲν τελειώνει, διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐξ αὐτῆς πληρωθέντων ποτηρίων εἶνε τόσοσ ὡςτε, ὡςτε τὸ περιεχόμενον αὐτῶν εἶνε πολὺ μεγαλειότερον τοῦ ἐν τῇ φιάλῃ ὑπάρχοντος.

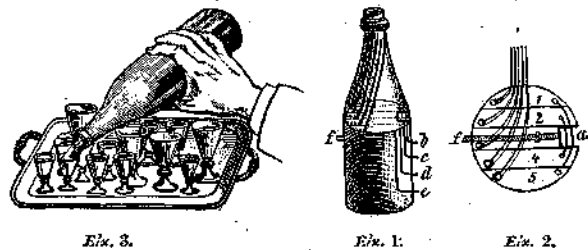
Τὸ τέχνασμα τοῦτο ἐφευρέθη κατὰ πρῶτον ὑπὸ τοῦ γάλλου Ροβέρτου Ηουδίν καὶ κατ' ἀρχὰς ἔγινεν ἀφορμὴ πολλῶν παρατηρήσεων καὶ συμπερασμάτων, ἕως οὗ ἀνεκαλύφθη ἔτι διὰ ἡ ὑπόθεσις ἔγκειται εἰς τὴν ἐκτάκτως εὐφυῶς κατασκευεὴν τῆς φιάλης.

Αὕτη εἶνε κατασκευασμένη ἐκ λευκοσιδήρου, ἔξωθεν ὅμως εἶνε ἐπιχειρισμένη διὰ μέλανος καὶ στυλποῦ βερνικίου, ὡςτε νὰ φαίνεται ὅτι εἶνε ἐξ ὕαλου κατασκευασμένη.

Τὸ ἑσωτερικὸν αὐτῆς διαρεῖται διὰ λεπτοῦ τερεκέ εἰς πέντε τμήματα, τὰ ὅποια φθάνουσι μέχρι τοῦ λαμποῦ τῆς φιάλης (εἰκὼν 1). Τὸ μεσαῖον τῶν τμημάτων τούτων (ἀριθμ. 3 ἐν εἰκόνι 2) εἶνε ὅμοιος ὀλίγον βραχυτέρον τῶν λοιπῶν καὶ εἰς τὸ στοιχεῖον α (ἐν εἰκ. 2) σχηματίζει κενὸν χῶρον, ὠρισμένον εἰς ἀποδοχὴν τεσσάρων ἀρτηρίων, πάχους 2 ὑποχιλιομέτρων (εἰκ. 1 h, c, d, e), αἵτινες ἀπὸ τῶν ὑποδεικνυομένων σημείων ἐπὶ τῆς ἀνω ὀριζοντιοῦ ἐπιφανείας τῶν συγκοινωνούντων τμημάτων (εἰκ. 2) ἄγουσι πρὸς τὸ α καὶ ἐντεῦθεν φέρονται πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐκάστοτε δύνανται τοιοῦτοτρόπως νὰ τοποθετηθῶσιν, ὡςτε εὐκόλως νὰ σκεπάζωνται διὰ τῶν ὀλίγων ἐκτεταμένων δακτύλων (εἰκ. 3). Τὰ ἀερόφορα στόμια εὐρίσκονται ἀκριβῶς ὑπὸ τοὺς δακτύλους, ἑπομένως ὁ ἀῆρ δὲν δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς αὐτὰ

καὶ νὰ ἐξωθήσῃ τὰ ἐν τοῖς διαφοροῖς διαμερίσμασι βευστά. Τὰ στόμια τῶν μικρῶν σωλήνων εὐρίσκονται ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τῆς εἰκόνος 1 (b, c, d, e), τοῦ μεσαίου ὅμοιος τμήματος ὁ σωλὴν φέρεται πρὸς τὴν ἀντίθετον πλευρὰν (f, ἐν εἰκ. 1 καὶ 2), ὅπου καὶ κλείεται ἐρμητικῶς διὰ τοῦ ἀντίχειρος.

Καὶ τοιαυτὴ μὲν ὡς ἔγγιστα εἶνε ἡ κατασκευὴ τῆς περιέργου φιάλης, διὰ νὰ ἐκτελεσθῇ δὲ δι' αὐτῆς τὸ σκοπούμενον πείραμα, πληροῦνται

προηγουμένως μετὰ προσοχῆς διὰ τὰ διαμερίσματα διὰ διαφορῶν ποτῶν, οἷον κονιάκ, γινέβρας, μαστίχας καὶ τὰ παρῶμοια. Τὸ τμήμα δὲ τὸ κλειόμενον διὰ τοῦ ἀντίχειρος πληροῦται μίγματος συντιθεμένου ἐκ δύο μερῶν οἴνουπνεύματος καὶ ἐνὸς ὕδατος μετὰ ὀλίγης ζαχαρέως, οὕτω δὲ κατορθοῦται νὰ δίδεται ἐκάστοτε εἰς τὰ διάφορα ποτὰ λεπτόν τι ἄρωμα. Ἐὰν ἴδῃ ἔχοντες καὶ τὰ πέντε στόμια διὰ τῶν δακτύλων κεκλεισμένα ἀνατρέψωμεν τὴν φιάλην, οὐδὲ σταγὼν χύνεται ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ ὑγρῶν, ἀπομακρύνοντες ὅμως ἕνα ἐξ αὐτῶν ἢ ἅπαντας κατὰ διαδοχὴν, δυνάμεθα νὰ παρουσιάσωμεν εἰς τοὺς ἐκτελεσθέντας θεατῆς ποικίλα ποτὰ ἐκ τοῦ αὐτοῦ δοχείου ἑκρέοντα.

Πρὸς τοὺς νέους τῆς „Κλειῶς“ ἀνδρομητᾶς ἐπαναλαμβάνομεν λέγοντες, ὅτι, ἐπειδὴ ἡ ἐκδοσις τοῦ ἡμετέρου φύλλου κατὰ τὸ Β' ἔτος ἤρχισεν ἐμπροθέσμως, διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἐκδοσις τῶν καθ' ἕκαστα τευχῶν θὰ γίνεται ἐπὶ τινα εἰσέτι χρόνον βραδυτέρον τῆς ὠρισμένης ἡμερομηνίας. **115** Ταῖς ἐν Αἰγύπτῳ ἀξιοτίμους κ. κ. Συδρομητᾶς τῆς „Κλειῶς“ ἀγγέλλομεν ὅτι f αὐτοῖσι ἐπιστολῆς ἀνετέθη τῇ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Γεωργίῳ Τσαγκαρουσιάνῳ, φιλοτίμῳ ἀνεψιῷ τοῦ πολλὰς παρασχόντος τῇ φύλλῳ τούτῳ ἐκδουλεύσει f Ἰωάννου Τσαγκαρουσιάνου. κ. Α. Κ. εἰς Τ. Σεβερῖνον. Τὰ αἰτηθέντα ἀπεστάλησαν. — κ. Ι. Μ. εἰς Λευκωσίαν. Ἡ τελευταία Σας πασαγγελία ἐξετελέσθη. Τὸ ἀντίτιμον

ἐλήφθη καὶ Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γ. Α. Α. εἰς Ἀρμαβήριον. Ὁ αἰτηθεὶς χάρτης ἀπεστάλη. Ἐπιστολὴ μας ἀκολουθεῖ. — κ. Ι. Φ. εἰς Ἰέννη. Τὸ κιβώτιον παρεδόθη ἐνταῦθα ἀμέσως, ἀπορούμεν δὲ διὰ τὴν βραδυτῆτα ταύτην. — κ. Σ. Π. εἰς Ἀθήνας. Ἐλήφθη καὶ ἐν τῇ προσεχεῖ Ἀριθμῷ δημοσιεύομεν αὐτό. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. — κ. Σπ. Β. εἰς Φιλίππουπολιν. Ὁ αἰτηθεὶς Ἀριθμὸς ἀπεστάλη. — κ. Ι. Φ. εἰς Θεσσαλονίκην. Παρὰ τῶν αὐτῶν κ. κ. Ν. Βικιοπούλου καὶ Συντρ. θὰ λάβετε τὸ περιχάλυμμα. — κ. Φ. Ζ. εἰς Σιάτισταν. Ἐλήφθη καὶ ἐμπύθημεν διὰ τὴν ἀπώλειαν ταύτην. — κ. Μ. Σ. εἰς Θεσσαλονίκην. Πῶς Σᾶς ἀρέσει ὁ νῦν βίος Σας! — κ. Σ. Δ. Ζ. εἰς Ἀθήνας. Ἐλήφθη καὶ Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Περὶ τῶν συμβολικῶν πτηνῶν (συνέχεια καὶ τέλος) ὑπὸ Ἰγνέζμνος. — Καὶ πάλιν περὶ τῶν ἀσθενειῶν τῶν τέκνων μας ὑπὸ Ἀσκληπιάδου. — Ἡ Ἐπαῖτις (Διήγημα — συνέχεια). — Βιωτικά παραγγέλματα (συνέχεια). — Αἱ Ἐπαῖτες Λουδοβίκου τοῦ Β'. βασιλέως τῆς Βαυαρίας. — Πανακοθήκη, ἥτοι ἐρμηνεῖα τῶν εἰκόνων. — Ποικίλα. (Τὸ ὄψος τῶν γυναικείων πλῶν. — Μυθιστορικὴ φρασολογία. — Βιομηχανικὸς διαγωνισμὸς ἐν Παρισίοις. — Ὁ εὐθηνότατος τρόπος καταρτισμοῦ οὐναποθήκης. — Ἀνοῦσιος βίος. — Ἡ δύναμις τῆς ἔξεως). — Ἐπιστήμη. (Ἡ ἐπιρροὴ τοῦ πνεύματος ἐπὶ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος. — Διαγώνισμα περὶ Ἀνατολικῶν γλωσσῶν ἐν Σουηδία. — Ἐκ πῶσων καὶ ποίων ἀπλῶν στοιχείων συνίσταται τὸ ἀνθρώπινον σῶμα). — Ἡ ἀνεξάντλητος φιάλη (μετὰ τριῶν εἰκόνων). — Μικρὰ Ἀλληλογραφία. **ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.** Αἰγυπτιακὴ καλλονὴ (ἐν σελ. 257). — Ὁ Βασιλεὺς Ἄηρ ἀποκηρύττων τὴν θυγατέρα του Κορδηλίαν, κατὰ τὴν εἰκόνα τοῦ φῶν Χαΐκελ (ἐν σελ. 261). — Τὸ ἐπὶ τῆς νήσου Χέρενβεργ Παλάτιον Λουδοβίκου τοῦ Β' (ἐν σελ. 265). — Ἡ δυτικὴ αὐτοῦ πρόσοψις μετὰ τοῦ Πίδακος τῆς Τύχης (ἐν σελ. 268).

Ἐκδότης Π. Α. ΖΥΓΟΥΡΗΣ.

Τύποις: Bär & Hermann, ἐν Λειψίᾳ. — Χάρτες ἐν τῆς Neue Papiermanufaktur ἐν Στρασβούργῳ. — Μελάνη Frey & Seuing, ἐν Λειψίᾳ.